»κρύφτ' ἀντιπαλεύω σου τὸ κυβικόμορφο τροῦρα,
»κι' ἀστρόμα ἐγὼ πολεμῶ σπὸ στόμα μου δὲν [πάνω,
»σοῦ τάζω, ὁ σείστης Ποσειδὸς δὲ βλάφτει ἀπ' ἀφορ- [μή μου
»τοὺς Τρῶες καὶ τὸν Ἕκτορα, ἢ καὶ βοηθάει Ἀρ- [γεῖες,
»μονιᾶν τὸν σπρώχνει ἀφτάθελα μέσα ἡ καρδιά [γιατὶ εἶδε
»καὶ πόνεσε τοὺς Ἀχαιοὺς πολὺ πολὺ στενὰ ζωσμένοι.
»Ἐγώ, ἃ ρωτᾶ με, θὰν τοῦ πῶ, κάλια κι' ἀφτὸς νὰ [σύρει
»ἐσὺ ὄψως, Μαβροφύγενε, μᾶς ὁδηγᾶς στὴ στράτα.»

Εἶπε· καὶ τότε τῶν θεῶν κι' ἀθρώπων ὁ πατέρας μ' ἕνα χαμόγελο ἥμερο τῆς μίλησε ἔτσι κι' εἶπε.

«Ἂν τότες, Ἥρα, δέσποινα γελαδομάτα, μένεις
»ἥσυχη ἐδῶ μέσ' στοὺς θεοὺς καὶ πᾶς καθὼς πη- [γαίνω,
»γλήγορα τότε ὁ Ποσειδῶς θαρρῶ, σκοπὸ θ' ἀλλάξει
»ὅπως ἐμεῖς τὸ θέλουμε, κι' ἂς πρατιμᾶ ἄλλη στράτα.
»Ὅμως ἀλήθια ἀφτὰ ἂν τὰ λὲς κι' ὄχι ἔτσι πάχα [λόγια,
»σῦρε ὡς στοὺς θεϊκοὺς σωροὺς κι' ἀμέσως κράξε τώρα
»τὴν ἀνεμόποδη Ἶριδα νάρθεῖ καὶ τὸν Ἀπόλλο,
»γιὰ νὰ κατέβει ἡ Ἶριδα στῶν Ἀχαιῶν τοὺς λόχους,
»νὰ πεῖ τοῦ σείστη Ποσειδοῦ ν' ἀφίσει τοὺς πολέμους
»καὶ νὰ τρωβάει ἀτὸν πύργο του μέσ' στοῦ γιαλοῦ [τὰ βάθια·
»κι' ἂς στείλει ὁ Φοῖβος πάλε ἐμπρὸς τὸν Ἕκτορα [στὴ μάχη,
»μέσα ξαγὰ φωσῶντας του ζωή, σὰν τοῦ γιατρέψει
»τοὺς πόνους ποὺ τὸν τυραγνοῦν, καὶ τοὺς Ἀργῖτες [πίσω
»ἂς τοὺς γυρίσει μὲ φεβγιὸ δειλόκαρδο σκιαγμένους,
»ποὺ ἀδάσταχτοι ὡς τὰ ψτερωτὰ νὰ τσακιστοῦν κα- [ράβια.
»Μὰ πρὶν δὲν ξεθυμώνω ἐγώ, κι' οὔτε θεὸ κανέναν
»ἄλλονε ἀφίνω ἐδῶ βοηθὸς τῶν Ἀχαιῶν νὰ τρέξει,
»πρὶν ὡς στὴν ἄκρη ὁ πόθος του τελιώσει τ' Ἀχιλλέα
»ποὺ τοῦταξα—τὴ θεϊκιὰ κουνῶντας κεφαλή μου—
»τὴ μέρα σ' ἄγγιξε ἡ θεὰ τὰ γόνατά μου, ἡ Θέτη,
»καὶ νὰ τιμήσω κλάφτηκε τὸν καστροπάρτη γιό της.»

Εἶπε· κι' ἐφτὺς τὸν ἄκουσε τοῦ Κρόνου ἡ κόρη, ἡ [Ἥρα,
καὶ στὸν τρανὸ πῆγε Ὄλυμπο ἀπ' τὶς κορῆες τῆς [Ἴδας.
Κι' ὅπως πετάει ὁ νοῦς ἀντρὸς κοσμοταξιδεμένου
ὅτα στῆς μάβρης του καρδιᾶς τὰ βάθια λογαριάζει
«ἐδῶ μουνα κι' ἐκεῖ μουνα,» καὶ τὰ παλιὰ θυμᾶται,
ἔτσι γοργὰ πετάχτηκε πιλάλα ἡ σεβαστὴ Ἥρα.
Καὶ τοὺς θεούς, σὰν ἔφτασε, τοὺς βρῆκε συναγμένους
μέσ' στὸ παλάτι τοῦ Διός, κι' ὅταν τὴν εἶδανε ὅλοι
σηκώθηκαν, κι' ἐφτὺς νὰ πιεῖ τῆς πρόσφερναν πο- [τήρια.
Μὰ ἀφτὴ τοὺς ἄλλους ἄφισε, καὶ παίρνει τὸ ποτῆρι
τῆς Θέτης, πρώτη ποὺ τρεξε νὰν τὴν καλωσορίσει
καὶ πῆγε καὶ τῆς μίλησε διὸ φτερωμένα λόγια·

«Ἥρα, γιατὶ δαλεῖς φαίνεσαι σὰν τρομαγμένη. Ἐ ὄω,
»ἄλλο' ἀποπῆρε ἡ ἀντρας σου, ὁ γιὸς τοῦ πέρο-Κρό- [νου.»

Τότες ἀπάντησε ἡ θεά, ἡ μαρμαρόκορφη Ἥρα·
«Θέστη θεά, μὴν τὰ ρωτᾶς! Κι' ἐσὺ ἐκεινοῦ τὴν ξέρεις
»τὴ γνώμη τί 'ναι, ἀνήμερη δίχως ψηφὶ καὶ ἀπλάχ- [νος.
»Μὰ κάτσε κι' ἄρχισε νὰ τρῶς, γιατὶ οἱ θεοὶ προσ- [μένουν,
»καὶ θὰν τὰ πῶ ἐγὼ σ' ἄλους τους τί μᾶς μηνάει [ὁ Δίας,
»ἄσκημες μᾶς μηνάει δουλιές, ποὺ δὲ θαρρῶ θ' [ἀνοίξουν
»τὴν ὄρεξη ὄντου ζωντανοῦ, οὔτε θεοῦ οὔτ' ἀθρώπου,
»τώρα ἂν ἀκόμα μίλησχο κεφάλι τρώει κανείς τους».

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Μουστερής. Μ' ἄρεσε πολὺ τὸ φαὶ ἐδῶ. Ἔφαγα καλά· ἤθελα νὰ ἔρχομαι μὲ τὸ μῆνα... πόσα θέλεις μὲ τὸ μῆνα;

Ξενοδόχος. Τὰ τρεφτάζουμε εὔκολα. Πές μου ὅμως πρῶτα, πάντα ἔχεις τὴν ἴδια ὄρεξη καθὼς σήμερα;

—

Ὁ κ. Φραγκόγλους (τῆς γυναικός του σ' ἕνα χορό). Τρομερὸ ποᾶμα νὰ τᾶχης πάντα καὶ παντοῦ ἔτσι ζωνισμένα. Δὲ βλέπεις ἐκεῖ τὴν κ. Ἐργολαβίδη τί ζωηρὰ ποῦ εἶναι, πῶς γελᾷ, χωρεύει...

Ἡ κ Φραγκόγλου. Ναί, μὰ ξεχνᾷς πῶς ἐκείνη εἶναι χήρα.

—

— Εἶναι μέσα ἡ κυρά σου;

— Ὄχι, ἐξῆλθεν.

— Καὶ πότε θὰ γυρίσει; Ξέρεις;

— Αὐτὸ δὲ μοῦ τόπε..., Μὰ καρτέρα μιὰ στιγμή, πάω νὰ τή ρωτήσω.

—

Κυρά. Μαριγώ, γιατὶ ἔβγαλες τὸ σκυλὶ ἔξω;

Μαριγώ. Γιατὶ μαγάριζε, κυρία.

Κυρά. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν κάνεις τίποτα χωρὶς νὰ μὲ ρωτᾷς; Ἄνοιξέ του ἀμέσως!

Μαριγώ (ξαναγυρίζοντας). Κυρία, κυρία, ἡ γάτα τρώει τὰ μπαρμπούνια!

Κυρά. Καὶ τί κάθεσαι; Δὲν τὴ διώχνεις;

Μαριγώ. Ἤθελα πρῶτα νὰ σὲ ρωτήσω.

—

— Ὑποβέτω, Ἑλένη, τὸ σκυλί σου τὸ λὲς Ἀμούρ, ἐπειδὴ εἶναι τόσο ὡραῖο.

— Ὄχι, ἐπειδὴ εἶναι τυφλὸ τὸ καημένο.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ"
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10
10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὀφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομή του πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΑΣ ΕΙΠΑΝ

ἄνθρωποι ἀξιόπιστοι, ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ξέρουμε πολὺ καλὰ πὼς καὶ τὴν ἀλήθεια πάντα λένε καὶ τὴν πατρίδα πονοῦν, μᾶς εἶπαν λοιπὸν πῶς τᾶρθρα ποὺ δημοσίεψε ἡ «Ἀκρόπολη» γιὰ τὰ χάλια τοῦ στόλου μας δὲν εἶναι τόσο ἀγνὰ καὶ ἄμωμα, ἀφοῦ καὶ στὸ ζήτημ' αὐτό, ὅπως καὶ σὲ τόσ' ἄλλα ζητήματα, ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ξεφυτρώνουν στὴ μέση μὲ τὴ μουτσούνα τοῦ πατριωτισμοῦ, πρέπει νὰ ζητήσουμε τὴν παντοδύναμη Θεὰ Ἰδιοτέλεια.

Θέλουν νὰ ποῦν δηλ. πὼς ὑπάρχει ἐδῶ κάποια μεγάλη ἑταιρία ἀπὸ δημοσιογράφους, βουλευτὲς κλπ. ποὺ μεσιτεύει, νὰ ποῦμε, γιὰ νὰ πίρη κάποιο μεγάλο εὐρωπαϊκὸ ἐργοστάσιο ἀπάνω του τὴ δουλειὰ νὰ μᾶς φτειάξη στόλο—δουλειὰ ποὺ θὰ κόψη ἀρκετὰ ἑκατομμύρια—καὶ πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεσῖτες, ποὺ

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Μὰ ἐμεῖς εἴμαστε χριστιανοί, Φατμέ. Εἴμαστε χριστιανοί. Ὁ ἅγιός σου δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

ΦΑΤΜΕ.—Ἡ χάρι του εἶναι γιὰ ὅλους ποὺ τὸν παρακαλοῦν. Καὶ τὸ παιδὶ δὲν φταίει τίποτα, δὲν ἔχει καμμιὰ ἁμαρτία ἀκόμα. Δὲν τοῦ μόλυνε τὴν ψυχὴ ψεύτικη πίστι. Ἂν παρακαλέστε γιὰ τὸ παιδί, θὰ σᾶς ἀκούσῃ.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ περάσω ἀπὸ τὸ μνῆμα του θὰ τὸ κάμω, Φατμέ. Θὰ σὲ θυμηθῶ καὶ θὰ τὸ κάμω. (Μιὰ Τούρκισσα μὲ στάμνες στὰ χέρια κατεβαίνει τὸ δρόμον καὶ χάνεται ἀριστερά. Ἀπὸ τὴν ἐπίπεδη στέγη πλησίον τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ παρουσιάζεται στὸ μεταξὺ ἡ Ἀριάδνη καὶ ἀρχίζει νὰ ποτίζη τὰ ἄνθη ποὺ εἶναι φυτευμένα ὁλόγυρα σὲ γλάστρες. Ἀπάνω στὸν τοῖχο ποὺ εἶναι ἀπέναντι τῆς ἐπίπεδης στέγης φαίνονται τὰ χέρια κάποιου παιδιοῦ ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνεβῇ καὶ σὲ λίγο καὶ τὸ πρόσωπό του ποὺ προδίδει πῶς εἶναι τρελλό.)

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Κατέβα κάτω, Ἰσαάκ. Πήγαινε σπίτι σου. Ἡ μητέρα σου θὰ σὲ γυρεύῃ καὶ θάναι σὲ ἀνησυχία.

ΙΣΑΑΚ.—(Χάνεται· πάλιν ἀκούεται μόνον ἡ φωνή του) Γιὰ δὲς ἐδῶ, ἔπιασα ἕνα φίδι.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Αὐτὸ δὲν εἶναι φίδι. Πέταχ' το ἀπὸ 'κεῖ τὸ ψοφίμι. Αὐτὸ εἶναι γουστερίτσα... δὲν ντρέπεσαι.

ΙΣΑΑΚ.—Γουστερίτσα στριγγλίτσα εἶναι... στριγγλίτσα.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Τί στριγγλίτσα; ποῦ τὶς ξέρεις ἐσὺ τὶς στριγγλίτσες;

ΙΣΑΑΚ.—Στριγγλίτσα εἶναι... στριγγλίτσα! (Ἀνεβαίνει τὸ δρόμο τρέχοντας, πηδᾷ ἀπὸ τὸν τοῖχο στὴν αὐλὴ κ' ἔπειτα στέκει καὶ κοιτάζει χάσκοντας τὸ Σωτήρη, τὴν Ἰφιγένεια καὶ τὴ Φατμέ.)

ΦΑΤΜΕ.—Ἄντε, πήγαινε σπίτι σου, Ἰσαάκ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ εἶναι ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδί;

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἦταν ἀδύνατο στὸ μυαλὸ καὶ σεληνιάζονταν· τώρα λίγος καιρὸς εἶναι ποὺ κατάντησε ἔτσι.

ΦΑΤΜΕ.—Λένε πῶς ἡ μητέρα του τὸ ἔκαμε μὲ τὸν ἴδιον τὸν ἀδερφό της.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε κ' ἔφυγε κι ἀπ' τὸ μαχαλᾶ της μέσα στὴ Σμύρνη· εἶναι Ὀβρηά. Τῆς ἄλειψαν τὰ παράθυρα μὲ βρῶμες κι ἅμα ἔβγαινε στὸ δρόμο τὴν ἔφτυναν καὶ τὴ χτυποῦσαν. Γι' αὐτὸ ἔχει χρόνια τώρα ποὺ κάθετ' ἐδῶ ἔξω ποὺ εἶναι μόνον τοῦρκοι καὶ χριστιανοὶ καὶ πάει καὶ ξενοδουλεύει στὰ σπίτια πλένει καὶ σφουγγαρίζει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Κ' ἐκεῖνος... ὁ ἀδερφός της ποῦ εἶναι τώρα;

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Ἄκουσα πῶς ἔφυγε καὶ πάει στὴν Πόλι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἡ δυστυχισμένη!

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰσαάκ ποῦ στέκει ἀκόμα καὶ τοὺς κοιτάζει.) Πήγαινε σπίτι σου, παιδί μου!

ΙΣΑΑΚ.—Τί εἶν' ἐκεῖ μέσα;

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ἕνα παιδί... ἄρρωστο.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ ἀπὸ τέτοια κακά.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἄχ, Ἀριάδνη, ποιὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δὲν τὸ ξέρομε. Καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ὅ,τι τοῦ γράφει ἡ Μοῖρα του. Κακὲς ὁρμὲς σπρώχνουν στὸν γκρεμὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν ἔχει πιὰ σωτηρία. Μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸ νοῦ ὅταν τὸ συλλογίζεται κανείς.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Μόνον πῶς ἡ παναγιὰ Παρθένα μᾶς βοηθάει καμμιὰ φορὰ εἶναι μεγάλη ἡ χάρι της.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἄχ! ὄχι πάντα... Ἀριάδνη!